СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

Ч. 7. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 13-го СІЧНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JANUARY 13, 1987 No. 7. VOL. XCIV.

„Ню Йорк Таймс" пише про пляни розбудови української дільниці

Ню Йорк. — У недільному виданні „Ню Йорк Таймс" з 4-го січня 1987 року в окремому додатку, що займається мешкальними справами, вміщена обширна стаття пера Лізи В. Фодераро п.н. „Мешкальний плян церкви занепокоїв Іст Вілледж".

У статті точно подано цілу проблему, яка виникла з пляном церкви св. Юра в Ню Йорку побудувати на церковному подвір'ї при 7-ій вулиці високий мешкальний будинок із 96 приміщеннями, в якому чотири перші поверхи займала б церковна адміністрація, отці та сестри, а всі дальші були б для винайму парафіянам церкви. Авторка статті подає арґументи та контрарґументи пароха церкви св. Юра і генерального вікарія о. Патрикія Пащака, ЧСВВ, і українських мешканців „давнтавну", членів будівельної комісії тієї частини міста та неукраїнських мешканців, які висловлюються проти побудови такого будинку. Рівночасно у статті подані інформації про українську громаду, що живе в околиці церкви св. Юра, про поворот частини з молодшого покоління до Ню Йорку з його передмість та про дві хвилі українських імігрантів до ЗСА.

Л. Фодераро підкреслює, що два головні арґументи противників проєкту мешкального дому при парафії є такі: проєкт архітекта є завеликий в порівнянні з довколишніми будівлями і що тут плянується дискримінація, коли мешкальні квартири мали б бути лише для парафіян св. Юра, а не були б доступними для всіх мешканців Ню Йорку, а також мали б вони бути високі ціною.

Стаття прикрашена двома світлинами — о П. Пащака на тлі церкви св. Юра і пляном 16-поверхової будівлі.

У Клівленді організують комітет 1000-річчя

Клівленд. — Підготовчий комітет під проводом мґра Василя Ліщинецького, утворений у висліді ухвали Загальних зборів Українських Злучених Організацій, запрошує всі українські організації, всі парафії і їхні прицерковні братства, клюби тощо у Великому Клівленді, на спільну нараду у п'ятницю, 16-го січня, щоб вибрати управу єдиного для району Громадського Комітету Тисячоріччя Християнства в Україні.

Нарада відбудеться в год. 7:30 вечора у залі Митрополита Шептицького в Пармі, при Стейтовій дорозі ч. 5720.

Всі організації повинні виделеґувати по трьох представників. До участи в нараді прошені також і поодинокі громадяни, які бажають співпрацювати для кращого відзначення цього всенародного ювілею.

Померла св. п. М. Палка

Джерзі Сити, Н. Дж. — У вівторок, 6-го січня 1987 року, несподівано померла тут на 64-му році Марія Палка, з дому Швец, народжена в селі Ганчарки біля Соснова, повіт Підгайці, Україна, дружина довголітнього секретаря 275-го Відділу, Товариство Дарахівщина, в Джерзі Ситі.

Панахида відбулася в похоронному заведенні в четвер, 8-го січня, і в п'ятницю, 9-го січня, а похорон — у суботу, 10-го січня з української католицької церкви свв Петра і Павла в Джерзі Ситі.

Покійна залишила у глибокому смутку мужа Петра, сина Стефана, дочок Галину з мужем Володимиром Лойком та синами Володарем і Юрієм, Ірину з мужем Миколою Глухим і сином Гавриїлом, брата Йосифа Адольфа Швеца й іншу родину в Америці і в Україні.

КРЕДИТІВКА „САМОПОМІЧ" В НЮ ЙОРКУ ФУНДУЄ ОДИН ТОМ ГАРВАРДСЬКОГО ПРОЄКТУ

На фото (зліва): Я. Оберишин, д-р І. Сєрант, адв. Р. Гуглевич, проф. О. Пріцак, д-р С. Ворох, мґр В. Баранецький, Б. Робак.

Ню Йорк. — Крім Церков і братських союзів, виросли на поселенні нові твердині, що можуть обороняти українську самобутність на роки, які прийдуть. Ними є без сумніву українські кредитівки та щадничі банки. Люди, які заанґажувались в те діло перейдуть до історії, як дійсно великі будівничі українства. Є між ними відомі імена, але є багато безіменних працівників.

Нюйоркська кредитівка „Самопоміч" уже кілька років підряд дає понад 100,000 дол. річно на різні добродійні цілі; церкви, школи, музеї, наукові установи тощо. В 1986 році жертвувала 25,000 дол. на уфундування одного тому Гарвардського Проєкту. Ця сума не включає 5,000 дол. які кредитівка виплатила раніше.

Тут важлива не лише сума грошей, але в першу чергу знаменитий приклад для інших більших кредитівок та щадничих банків йти за їхнім прикладом. Уже деякі інші кредитівки застановляються, як їм це саме зробити.

Слід відмітити, що досі всі кредитівки і банки уже жертвували понад 100,000 дол. на Гарвардський Проєкт.

Л. Дікур активізується в Ліберальній партії

Едмонтон, Альта. — Як подає місцева канадійська преса, Лоренс Дікур, посадник Едмонтону, українець з походження, при найближчій нагоді увійде активно у федеральну політику Канади, як кандидат на посла з Ліберальної партії.

Це, як кажуть журналісти, стане поважною противагою для теперішньої протиукраїнської політики консервативного Уряду, що тепер при владі, під проводом Браєна Малруні.

Торонтонська Катедра призначила нову стипендію ім. Шраєра

Торонто, Онт. — Катедра Українознавчих Студій при Торонтонському університеті проголосила, що четвертою з черги стипендіяткою ім. Едварда Шраєра є д-р Вівіян Олендер, яка отримала по-докторську нагороду в сумі 5,000 дол. на 1986-87 академічний рік.

Народжена в Торонто, д-р Олендер закінчила університетські студії в Колеґії св. Михаїла при Торонтонському університеті, де отримала докторат з теологічних наук. Як спеціяліст історії Східньої Церкви, д-р Олендер дістала багато нагород, включно з по-докторською стипендією ім. Непораних від Канадського Інституту Українознавчих Студій та державну стипендію від уряду Фінляндії для однорічного навчання в Інституті православних студій у Гельсінках.

Під час її перебування при Катедрі Українознавчих Студій у Торонто вона працюватиме головно над підготовою до публікації її книжки з історії українців Канади п.н.: „Чужа проблема мусить бути розв'язана: Пресвітаріянські та методистські місії серед українців 1900-1925".

Масова іміграція континентальних европейців до Канади спричинила конфронтацію різнородних культур та релігійних традицій. Серед усіх цих еміґрантських груп українці були на головному місці, на яких етноцентричні англосакси дивилися як на нижчу расу, головно під релігійним оглядом. Пресвітеріянська й Методистська Церкви релігійно санкціонували

(Закінчення на стор. 4)

Індія купила у ЗСА двигуни для винищувачів

Вашінгтон. — Вперше за два десятиліття Індія зробила велике замовлення в ЗСА на військову техніку, підписавши контракт з компанією Дженерал електрік на доставу їй 11 двигунів для легкого винущувача, який створюється в Індії і буде продукуватися на авіяційній фабриці в Бангальорі. Крім того індійська військово-морська фльота вирішила купити в тої ж компанії декілька ґазових турбін для фреґат.

Загальна кількість цих достав може досягнути 60 мільйонів долярів. Політичні спостеріґачі називають цю угоду безпрецедентною з часів індійсько-пакістанської війни 1965 року, коли Вашінґтон наклав тимчасове ембарґо на продаж зброї обом країнам, замішаним у воєнному конфлікті. Пакістан від того часу закупив велику кількість американської зброї, а головним постачальником Індії став Совєтський Союз. Індія купує в СССР 70 відсотків всієї техніки, придбаної за кордоном.

Індія створила кілька власних видів бойової техніки і закупила танки та військові літаки у кількох західньоевропейських країн, однак список зброї, купленої в СССР, дивує багатьох. Газета „Ню Йорк Сити Трибюн" наводить дані стокгольмського інституту, згідно з якими за останні 10 років СССР дав Індії ліцензії на виробництво 170 винущувачів-бомбардувальників типу МІҐ-21-біс, 200 винищувачів МІҐ-27, велику кількість бронетранспортерів і тисячі танків Т-72.

Починаючи від 1978 року Індія закупила в СССР броньовані гелікоптери, перехоплювачі, бронетранспортери, торпедні підводні човни, крейсери, ракети кляси „земля-повітря", „повітря-повітря" і „корабель-корабель". Тепер індійський арсенал включає також винущувачі МІҐ-23, танки Т-54 і Т-55 і плаваючі танки.

Минулого тижня Індія вперше дістала наймодерніші совєтські винущувачі МІҐ-29. Індія заявила, що хоче придбати принаймні 40 таких літаків як противагу 40 американським винищувачам Ф-18, які в 1981 році Пакістан закупив у ЗСА.

Перші винищувачі МІҐ-29 прибули в Індію на п'ять місяців раніше встановленого терміну. Цих літаків не мають покищо військово-повітряні сили ні однієї країни за межами СССР, включаючи держави совєтського бльоку.

Кожний з 11 куплених в ЗСА авіяційних двигунів коштує 2 мільйони долярів. А якщо взяти до уваги запасні частини і оплату праці американських інженерів і техніків, які поїдуть в Індію, щоб допомагати індійцям встановлювати американські двигуни на нових літаках, то ця сума виросте вдвічі.

Повідомляють, що Вашінгтон також погодився продати Індії прилади нічного бачення і технологію для виробництва компюторів.

МОСКВА ОФІЦІЙНО ПІДТРИМУЄ ІРАК У ВІЙНІ ПРОТИ ІРАНУ

Ню Йорк. — Совєтські представники в Організації Об'єднаних Націй і офіційне пресове аґентство ТАСС в Москві виразно і недвозначно висловилися по стороні Іраку у війні проти Ірану, а при тому, використовуючи свої і закордонні засоби масової інформації, обвинуватили З'єднані Стейти Америки, зглядно Адміністрацію президента Роналда Реґена за те, що вони вмішуються до воєнного конфлікту на Близькому Сході, нічого, очевидно, не згадуючи, що Ірак воює майже виключно совєтською зброєю, включно до модерних літаків і протилетунських ракет та ракет іншого типу.

Заяви у Москві і Ню Йорку, — кажуть політичні спостеріґачі й аналітики, — виразно вказують, що лідерам комуно-московської імперії залежить на тому, щоб Ірак виграв війну проти аятолли Хомейні, або принаймні вийшов з тієї війни з обличчям, тобто не став переможеним. Як треба було сподіватися, совєтська пропаґанда зручно використала продаж запасних частин, зброї й амуніції для Ірану Урядом ЗСА і почала „роздувати" цю справу чим раз сильніше.

Раніше, ще рік тому, офіційно Москва не займала становища до іракසько-іранської війни, вважала себе „невтральною силою", хоч на Заході було відомо, що до Іраку ідуть один за одним транспорти з воєнним матеріялом. Частину зброї, амуніції, запасних частин, а також добре вишколеного персоналу Ірак отримував, за порадою СССР, від Сирії, яка є центром накопичення совєтської зброї в цьому районі світу.

Знавці підсовєтської проблематики на Заході кажуть, що совєтські лідери, включно з генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Ґорбачовим, були заскочені продажею Урядом ЗСА зброї для Ірану і тому іракські керівники, відбувши декілька розмов у Москві із совєтськими лідерами настоювали, щоб СССР зайняв офіційне становище у війні між Іраком і Іраном, бо в противному випадку війна може випасти в користь Ірану і створити дуже нестабільну ситуацію на Близькому Сході, а також збільшити вплив іранських мусулманів на вислід повстанської війни в Афганістані. Як відомо, частину зброї, амуніції, військового виряду, харчів тощо, антикомуністичні повстанці-мугаджедіни в Афганістані отримують від Іранку, а також велика кількість афганських втікачів перебувають в переселенчих таборах тієї країни.

Під час пресової конференції в Ню Йорку голова совєтської делеґації Алєксандер М. Бєлоноґов виразно обвинувачував Іран за продовження війни. При тому він оправдував свій уряд за продаж зброї для Іраку, мовляв, щоб Іран не виграв війни і „не створив хаосу на Близькому Сході". Західні дипломати кажуть, що тепер принаймні позиції увиразнились „і ми знаємо хто є хто".

Посвятили наріжний камінь православної церкви у Вашінґтоні

Єпископ Антоній дає інтерв'ю кореспондентці телевізійної станції.

Вашінґтон (Н.Н.). — Неділя, 14-го грудня 1986 року, для православних українців, а зокрема для парафіян православної церкви св. апостола Андрія Первозванного, стала історично незабутнім днем.

Історична помітність цього дня була вирізнена визначною подією. В цей день, з нагоди храмового свята, відбулося урочисте посвячення наріжного каменя майбутнього православного храму парафії церкви св. ап. Андрія Первозванного, члени якої живуть у Вашінґтоні і околицях.

У цей день здійснено мрію майже 40-річної давности засновників парафії св. ап. Андрія Первозванного, основоположника Христової Церкви в Україні. А мріяли ті перші парафіяни, на чолі зі своїм першим священиком, настоятелем протоієреєм Василем Варваровим, про те, щоб мати свій справжній храм Божий. І ось, деякі з тих перших таки дочекалися здійснення тієї мрії, дочекалися, як кажуть в народі, „свого свята".

Побудова храму, в стилі козацького барокко, тепер уже не мрія, а давно бажана дійсність. Тому цей день і був таким незабутнім та історичним.

Для невеликої парафії свято-андріївців — в ній об'єднано всього 65 родин — побудова нового храму, велика подія. Це їхній подарунок рідній Церкві до тисячолітнього Ювілею Хрищення України-Руси. Це — велике досягнення! Та коли весною в цьому 1986 році надійшла вістка про трагічну аварію в чорнобильській нуклеарній станції, парафіяни церкви св. ап. Андрія Первозванного вирішили присвятити свій новий храм пам'яті жертв цієї чергової трагедії українського народу.

Традиційну церемонію посвячення наріжного каменя цього храму мав очолити сам первоієрарх Української Православної Церкви в ЗСА, Блаженніший Митрополит Мстислав. Одначе через хворобу, він не міг прибути. Замість нього приїхав єпископ ньюйоркський Антоній, вікарій первоієрарха УПЦ в ЗСА.

Біля винайнятої для урочистого богослуження церкви Єпископа Антонія привітали діти парафіян Негребецьких і Ґарбарів, голова Управи парафії д-р Ігор Масник і настоятель протоієрей Григорій Подгурець.

(Закінчення на стор. 4-ій)

МАЛАНКА В ЧИКАҐО

Чикаґо. — Управа православного катедрального собору св. кн. Володимира влаштовує 41-ий з черги Маланчин вечір з вечерою й танцями та несподіванками, який відбудеться в суботу, 24-го січня 1987 року, в залі при соборі, 2250 Вест Кортез вул. Вечеря в год. 7-ій вечора. Виступ З. Маринця в год. 8-ій. Забава год. 9. Приграватиме оркестра Шаха.

У СВІТІ

У МАНАҐУА, столиці Нікараґуа, відбулася антисандіністська демонстрація, в якій взяло участь біля 500 осіб. Вони викрикували гасла „Геть сандіністський фронт!". Всі учасники демонстрації спочатку були присутні на молебні у соборі святої Магдалини.

ВСІ БЕЗ ВИЙНЯТКУ пекінські газети надрукували статті, в яких різко осуджують студентів, що брали участь у демонстраціях у Пекіні, Шанґаї та інших містах, вимагаючи розширення демократичних свобід у Китаї. На центральній площі у Пекіні черґували загони міліції в уніформі і в цивільному. Тому не було навіть натяку на відновлення демонстрацій. Зі стін Пекінського університету, який був центром незадоволених студентів, зникли гасла, які закликали до свободи преси, свободи слова і свободи зібрань. Статті пекінських газет виступають на захист марксизму проти „буржуазної філософії". Вони закликають університети і середні школи більше уваги звернути на ідеологічну підготову студентів і учнів, а також критикують недавніх демонстрантів, які „отруєні чужинецькими ідеями".

АФРИКАНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ КОНҐРЕС, АНС, поставлений в Південно-Африканській Республіці за свою терористичну спрямованість поза законом, відзначив своє 75-річчя і 26-ту річницю збройної боротьби з урядом ПАР. На ювілейному вечорі виступив вождь АНС Олівер Тамбо. За його словами, АНС не раз пропонував урядові ПАР обговорити справи, зв'язані з ліквідацією апартеїду, але, як заявив Тамбо, „президент Пітер Бота не готовий ліквідувати систему апартеїду". Тамбо загрозив, що його прихильники розширять боротьбу, вийдуть за межі неґритянських міст і перенесуть боротьбу в білі квартали. Африканський крайовий конґрес зробив основою своєї політики збройну боротьбу. Керівники цієї організації тісно зв'язані з комуністичною партією ПАР, яка, як і АНС, поставлена в країні поза законом.

ВИСТУПАЮЧИ НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ, колишній міністер оборони Філіппін Хуан Понсе Енрілє заявив: „Якщо ми добилися успіху в заміні мирним шляхом старого уряду новим під час революції в лютому, то нема підстав вважати, що ми не в стані це зробити ще раз". Відомо, що перехід міністра оборони Х. Енрілє у лютому минулого року на сторону Коразон Акіно був однією з головних причин, що привели до резиґнації президента Фердінанда Маркоса. В листопаді минулого року К. Акіно звільнила Енрілє, бо він публічно висловлювався проти багатьох її ініціятив. Недавно на пресовій конференції Енрілє висловив сумнів щодо успіху переговорів між урядом і комуністами. Він знову виступив проти проєкту конституції, запропонованого урядом.

ПОКЛИКУЮЧИСЬ НА НЕНАЗВАНИХ чинників Пентаґону, газета „Ню Йорк Таймс" повідомила, що недавно в Перській затоці гелікоптер американського військово-морського летунства був обстріляний ракетою, випущеною з грецького торговельного корабля. Секретар Департаменту оборони Каспар Вайнберґер відмовився покищо робити розголос про цей інцидент, бо Греція є членом НАТО і розголос про цей обстріл поставив би американського союзника в дивне становище. „Наші вояки, які знаходяться в Перській затоці, легко визначили, з якої країни цей корабель", — сказав у розмові з репортером газети чинник Пентаґону. Однак капітан корабля заперечив, що з покладу була випущена ракета до американського військового гелікоптера. Це ще одна з причин, чому К. Вайнберґер вирішив покищо не говорити публічно про інцидент. Ракета не поцілила в гелікоптер.

В АМЕРИЦІ

НА ПІДСТАВІ НАЙНОВІШИХ опитів серед населення Ню Йорку, які перевели щоденник „Ню Йорк Таймс" і телевізійна станція Сі-Бі-Ес, популярність мейора Едварда Кача помітно зменшилася у наслідок скандалів, які трапилися в останньому році серед його співробітників в управі міста.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУД стейту Ню Йорк рішив, що заборона міста Ню Йорку продавати в ньому молоко зі стейту Ню Джерзі була незаконна і мусить бути відкликана. Це рішення суду буде мати вплив на обниження цін на молоко і ним закінчилася семирічна боротьба за дозвіл на продаж молока з Ню Джерзі в місті Ню Йорку.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН повернувся в четвер, 8-го січня ц.р., до Білого Дому після триденного перебування у лікарні та заявив журналістам, що „почувається знаменито". Біля Білого Дому його привітали тепло віцепрезидент Джордж Буш з дружиною і працівники Білого Дому з відповідними привітальними транспарантами. В наступних двох тижнях Р. Реґен буде працювати над своєю промовою про Стан юнії.

ЛЕТУНСЬКІ ЗБРОЙНІ сили стараються дістати дозвіл Палати Репрезентантів і Сенату на переведення в біжучому році трьох спроб протисателітної зброї, яку можна б вживати проти об'єктів у просторі. Теперішній закон не дозволяє збройним силам випробувати зборою того типу, тому треба на це дістати окремий дозвіл законодавчих тіл.

ВАРТІСНІ ПАПЕРИ на біржі в Ню Йорку підійшли вгору в дні 8-го січня ц.р. так сильно, що найбільше популярні акції Дав Джовнс осягнули вперше в історії біржі висоту 2,000. Це вказує на добрий стан економіки і на це, що заграничні інвестори знову зацікавлені американськими вартісними паперами.

ПЕРША ЖІНКА, що стала республіканським губернатором, Кей А. Орр, була уведена в уряд в четвер 8-го січня 1987 року у стейті Небраска. Це особливо знаменне тим, що за пост губернатора Небраски боролися у виборах дві жінки, одна з демократичної, а друга з республіканської партії, і це в консервативному стейті, де досі ніколи ще не кандидувала жінка на так високий пост.

ФЕДЕРАЛЬНИЙ СУДДЯ покарав карою 115,000 дол. Управління ветеранів за це, що воно беззаконно і без надуми знищило тисячі компромітуючих прилог, які торкалися воєнних ветеранів, що внесли скаргу за те, що їх наразили в часі їхньої воєнної служби на радіяцію. Федеральний суд також обіцяв встановити окрему аґенцію, яка буде уважати, щоб таке не повтроювалося.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ переголосувала 406 голосами проти 8 закон про чистоту води, не зважаючи на те, що Президент поставив проти того закону „вето" в минулому році.

У ВАШІНҐТОНІ відбулася прем'єра п'єси Фйодора Достоєвського „Вина і кара" під режисурою відомого совєтського режисера Юрія Любімова, якого звільнили з посту директора театру Таґанка у Москві в 1984 році і того самого року відібрали йому совєтське горожанство, коли він гостював в Італії, за „ворожу активність". Від того часу Ю. Любімов перебуває на заході, а тепер в ЗСА, де саме в четвер, 8-го січня ц.р., відбулася прем'єра його постановки „Вини і кари". На прем'єру він запросив совєтського амбасадора Ю. Дубініна, але цей не прийшов, лише делеґував дружину Ліяну.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на піврокy — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Закордонна політика ЗСА сьогодні

Це була приємність прислухуватись у суботу, 3-го січня ц.р., дебаті про закордонну політику Америки чотирьох колишніх державних секретарів (публічна телевізія). Учасниками цієї дебати були два республіканці — Александер Гейґ чотиризірковий генерал, колишній головний командант збройних сил НАТО, колишній голова штабу Білого Дому в останньому періоді урядування Ричарда Ніксона і перший секретар Роналда Реґена. Другим республіканцем був Генрі Кіссінджер, колишній професор Гарвардського університету, дорадник у справах крайової безпеки і згодом державний секретар Ричарда Ніксона та його наступника Джералда Форда. Демократичними дискутантами були Дін Раск, державний секретар за президентури Джана Кеннеді, і Едмунд Маскі, колишній сенатор і державний секретар президента Джіммі Картера. Безпосереднім поштовхом для такої дебати була все ще нез'ясована і хвилююча афера з продажем зброї Іранові, при чому центр уваги зосереджений на запитах без відповіді: хто заініціював цю трансакцію, чи президент Реґен знав про це і чого він не знав, чому дорадник для справ крайової безпеки віцеадмірал Джан Пойндекстер зрікся того становища, а його заступник, підполковник морської піхоти Олівер Норт так провинився, що Президент звільнив його — чому вони обидва відмовилися зізнавати перед конґресовою комісією, покликавшись на 5-ту поправку Конституції, що дозволяє мовчати, коли зізнання приносять шкоду даній людині, — яку ролю грав тут Ізраїль, де поділися гроші з продажу зброї і т.д. і т.п. — таких запитів щораз більше і воно затруює атмосферу. Проте телевізійні дискутанти, чотири колишні державні секретарі, не вглиблювалися в іранську аферу, а висловлювали свої погляди на саму закордонну політику, при чому рівень тих завваг і ввесь тон дебати стояв на подивугідній висоті.

Кілька прикладів з цієї дебати. Всі одностайно погоджувалися, що ніхто з членів Уряду, включно з державним секретарем, тобто формальним керівником закордонної політики, не є відповідальним за неї, тільки Президент. Александер Гейґ, який, як сказано, сам був за Ніксона шефом штабу Білого Дому, рішуче твердив, що обов'язком шефа штабу є тільки координувати працю керівників різних ресортів, інформувати Президента і берегти його, щоби він не мав неприємности від якоїсь дії будь-кого із своїх співробітників. Гейґ не назвав нікого по імені — як і ніхто з дискутантів — але це була виразна алюзія до теперішнього голови штабу Білого Дому Доналда Ріґена, колишнього президента одної з найбільших у світі біржевих фірм „Меррилл Линч'', але новик у політиці, який — здається — на власну руку діяв чи давав згоду на дії, без порозуміння з Президентом і державним секретарем. Генрі Кіссінджер не назвав поіменно державного секретаря Джорджа Шулца, заперечив його твердження, що закордонна політика це домена державного секретаря і що про все треба інформувати Конґрес. Кіссінджер покликався на історичний прецедент засекреченої подорожі президента Ніксона і його, Кіссінджера, до Пекіну, без поінформування раніше Конґресу. Відомо, що це було рішення Ніксона — прийняти запрошення від Мао Дзедонґа і засекречено полетіти до Китайської Народної Республіки. Дискутанти погоджувалися, що активна закордонна політика мусить інколи мати невдачі, але ті невдачі не вільно ні одній партії використовувати для підривання поваги самої президентури. Наприклад, пригадано, що демократичний президент Джан Кеннеді зробив страшну помилку, що не дав летунської охорони десантові вишколених в Америці за Д. Д. Айзенгавера кубинців, які висадились у Свинячій затоці на Кубі, щоб повалити режим Фіделя Кастра: висад з вини Кеннеді не вдався, режим Кастра закріпився, але партійні противники Кеннеді, республіканці, не використали тоді тієї події для поборювання Кеннеді. Республіканські дискутанти закидали Конґресові, що він присвоює собі право вести закордонну політику, що не належить до його компетенцій. А Маскі, обороняючи Конґрес, звернув увагу, що коли є сильний і впливовий президент, то Конґрес завжди йому поступиться.

Прислухуючись такій дебаті можна багато дечого навчитися. Можна побачити і почути державних мужів, а не політиканів, можна переконатися, що політикою можуть займатися тільки люди великого знання та великої політичної і особистої культури.

Степан Женецький

ЛЕЙБОРИСТИ ПЛЯНУЮТЬ ОДНОСТОРОННЬО ОБЕЗЗБРОЇТИ АНГЛІЮ

Хоч англійський консервативний уряд, під проводом прем'єр-міністра Маргарет Тачер — „залізної леді", ще має майже два роки до закінчення свого реченця, то в Англії вже почалися передвиборчі партійні змагання. Правда, Маргарет Тачер може, як зайде якась нагла причина, скорше проголосити парляментарні вибори, тому ця обставина ще більше підносить передвиборчу гарячку.

У цій англійській передвиборчій метушні велику увагу, а ще більше занепокоєння спричинюють заяви теперішнього проводиря англійської лейбуристською партії Ніл Кінока. Коли він промовляв на нещодавній конфенції цієї партії, то над ним, не як раніше, повівали червоні прапори із пролетарськими кличами, а червоняво-рожеві знамена, які символізували поміркованість, чи вірніше, толстоївське „несупротивленіє злу", тобто уговдовство супроти агресивної політики Совєтського Союзу.

У всіх своїх промовах він заявляє, що Лейбористська партія є за одностороннім атомовим роззброєнням. А це значить, що якщо б лейбористи виграли вибори і прийшли до влади, то вони знищать всю англійську атомову зброю на протязі одного року та накажуть Америці забрати її ракети і залишити атомові бази на англійській території. Запитаний, чи він все ще тоді буде користати з американської „атомової парасолі", тобто з американської атомової охорони, Кінок відповів: „Якщо ми (Лейбористська партія), не бажаємо вживати нашої власної атомової зброї, то ми не повинні просити когось, щоб нас боронив атомовою зброєю. Це було б нечесно з нашої сторони так поступати".

„Я готовий вмерти за мою країну", — заявив Кінок в одній своїй промові", — але я не хочу, щоб мій край умирав за мене". Оборонна політика, яку проповідує англійська Лейбористська партія, це просто глупенька „рожева" ілюзія. Кінок думає, що коли Англія відтягнеться із атомової оборони, вона все ще зможе бути „льояльним" членом Північно Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО), що американські неатомові військові бази залишаться в Англії, та що англійські конвенційні (неатомові) війська можна буде відповідно скріпити, вживаючи грошей, що в іншому випадку були б витрачені на атомову зброю.

Але, — пишуть військові знавці, — що яку б не зібрано високу суму грошей на конвенційну, неатомову зброю, то нею ніяк не можна ані самої Англії, ані взагалі Західньої Европи оборонити перед загальною атакою СССР. Зрештою в такому випадку Заходові зовсім непотрібно буде провадити оборонну війну. Бо коли навіть сам Кінок не вірить, що совєти, заохочені прикладом Англії, не знищать своєї атомової зброї і, не погодяться... ласкаво не вживати її, то англійський уряд не буде мати іншого вибору, тільки погодитися на всі домагання, які тільки висуне Кремль.

Рівночасно треба мати на увазі, що коли б лейбористи виграли вибори, створили уряд і знищили англійську атомову зброю, то наслідки такого кроку не зупинилися б тільки на самій Англії. Інші західньоевропейські країни, під тиском їхніх пацифістів і протиатомових рухів, мусіли б піти за її прикладом. А як наслідок такого стану, також американська оборона мусіла б заломитися. Якщо б Англія, найближчий союзник Америки, найпевніша база для американських літаків, ракет і підводних кораблів, та важлива база для підкріплення в разі потреби добровільно відпала б, то всі оборонні пляни мусіли б бути переорганізовані. Існуюче домовлення про спільне плянування і спільну розвідку, мусіли б теж відпасти. А в такому випадку мета кремлівських ватажків, відв'язати Америку від Европи, була б осягнена беж жадного труду.

У двох більших передачах на англійській телевізії, що відбулися кілька днів перед конференцією англійської Лейбористської партії, ці небезпечні точки програми лейбористів насвітлили секретар оборони Америки Каспер Вайнберґер і його заступник Ричард Перл. Удодатку, американський ліберальний демократичний конґрес мен Стефан Солаж підтвердив, що думки Вайнберґера „не є поглядом тільки деяких найправіших американських яструбів", та остеріг лейбористів, що їхня політика була б „катастрофальною". Заступник секретаря оборони Перл, назвав її „дикою безвідповідальністю". Сенатор Джан Ворнер, висловився ще ясніше. „Політика одностороннього роззброєння" — сказав він — „є знищенням НАТО, що примусить Америку відтягнути свої війська з Европи. Ми мусітимемо забрати їх додому, бо ми не зможемо їх там залишити беззборонними".

Н. Кінок і його товариші відповіли на ці пересторогу американських представників, глупенькими вимівками, мовляв, це є „вмішування" в наші внутрішні справи, та казав, що його

(Закінчення на стор. 4-ій)

М. Мельник

СССР ЗМУШЕНИЙ ДО РЕФОРМ

У моєму коментарі до постанов ухвалених на XXVII з'їзді КПСС я зазначував: „Ніякої основної реформи... на з'їзді не було. Коли говоримо про основні реформи, то маємо на думці зміни, які дозволили б законам вільного ринку принаймні частинно або тільки в деяких секторах економії диктувати ціни, платні, висоту інвестицій, якість і кількість товарів... (...) Вони вирішили в тому напрямі не іти, (...) Та як довго це потриває? Мабуть, недовго. СССР досить скоро стає країною з найнижчим життєвим рівнем в Европі. (...) Отже треба припускати, що навіть і росіяни остаточно перестануть толерувати теперішню систему господарювання. А тоді прийде або дійсна реформа, або революція".

Незадовго після з'їзду, в Англії, а тоді й в усіх інших країнах, опубліковано зміст памфлету на цю тему, що його анонімні автори розіслали до найчільніших партійних діячів СССР. На Заході підозрівали, що між авторами були й члени теперішнього уряду, тому що памфлет пропонував не зміну політичної системи, а економічні реформи, які теперішній системі допомогли б втриматись при житті.

При кінці листопада перший крок в напрямі того роду реформи зроблено. Його зроблено у формі „Закону про індивідуальну трудову діяльність". В чому його суть?

Приватні люди можуть продукувати різні продукти і робити різні послуги на власну руку і в цей спосіб заробляти гроші. Того роду діяльністю можуть займатись робітники чи урядовці у вільному від праці часу, та можна теж працювати стовідсотково для себе. До тієї діяльности не можна затруднювати чужих людей, та можна заанґажувати родину в розумінні подружжя, батьків, та інших родичів і утриманців, які досягли 16-річного віку.

Під тим оглядом є значна різниця між СССР та іншими комуністичними країнами, де дозволяється не тільки творити малі підприємства, але затруднювати певну кількість людей. З другої сторони — поняття „родина" у цьому законі є досить широке і крім цього відносно родини чисельних обмежень немає. Тяжко припустити щоб уряд (не зробив чисельних обмежень через помилку, і тому люди будуть, мабуть, організувати маленькі підприємства з участю не тільки братів і сестер, але і тіток, кузинів, а може й кумів.

Люди, що хочуть працювати для себе, мусять дістати дозвіл, що його треба відновити найдалі за п'ять літ. Впровадження системи дозволів мабуть, є подиктоване більше політичними чим економічними міркуваннями. Звичайно, як хтось через п'ять літ не дотримувався Закону, тоді могли б йому дозволу не продовжити. Та тут немає сумніву, що люди можуть не дістати або втратити дозвіл з огляду на політичні промахи.

Єдиною полегшою тут є те, що дозволи буде видавати не КҐБ чи партійні клітини, а виконавчі комітети місцевих Рад Народних Депутатів. Ради ті існують не тільки у формі Верховних Рад, але теж на рівні районних, міських, районних у містах, селищних і сільських Рад. На кожному рівні вони мають право творити виконавчі органи, цебто адміністрацію. Очевидно, не всі ті пости людей підбирає партія, та все таки є там значна різниця між партійними органами і адміністраторами, що не все є партійними людьми.

У ділянці ремісничих промислів Закон дозволяє на продукцію одягу, взуття, галянтерійних виробів, тканини, меблів, гончарських і керамічних виробів, виробів з дерева, паперу, соломи, та інших того роду матеріялів. Не можна виготовляти виробів з дорогоцінних матеріялів, зброї, та розмножувальних і копіювальних апаратів та засобів.

У ділянці обслуговування, дозволяється на: будівництво хат та гаражів, направу авт та інших транспортових засобів, направу побутових машин і приладів, одягу, взуття, меблів. Можна теж відчиняти заклади фотографічні, фризієрські, стенографічні, машинописні. І врешті, можна вживати приватні авта як таксівки, та винаймати помешкання для туристів.

У соціяльно-культурній сфері можна робити медичні послуги, вчити крою та шиття, гри на музичних інструментах, хереографії, стенографії і машинопису Можна теж займатись перекладом текстів із чужих мов.

Деякі роди ремісників, як столярі, кравці, шевці, різного роду механіки, мусять мати сировини, матеріяли, інструменти, прилади, і приміщення. Тут Закон каже таке: „Державний комітет СССР по матеріяльно-технічному постачанню і його територіяльні органи, Ради Міністрів союзних республік (зворот цей виразно вказує на засяг незалежности 'союзних' республік — ММ) забезпечують необхідними матеріяльно-технічними ресурсами громадян, які займаються індивідуально-трудовою діяльністю".

Які будуть наслідки цієї реформи. Насамперед тре-

(Закінчення на стор. 4)

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Теодор Терен-Юськів

На прославу Івана Франка — Ню Йорк

Не можна назвати додатним проявом українського еміграційного життя, коли ювілейний Франківський рік 1986 добігає кінця, а тут якось не дуже то чувати, щоб 130-річчя народження великого Каменяра України прославляли наші громади місцевими святкуваннями. Хоча це був радше лиш скромний поклін, проте Ню Йорк спромігся на Франківське свято, що стараннням Об'єднаного (КОУАО) відбулося 7-го грудня м.р., в залі Вашінґтон Ирвинґ школи. Якби там і щоби там не було, але рідкісний концерт у честь гігантського Франка повинен би стягнути до залі обов'язково численну публіку, а так воно не сталося. О, та навісна байдужість нашого загалу, що її так само ненавидів поет. Нема то, як при телевізорі чи за чаркою працювати для... визволення України. Франкове: „Кожний думай, що на тобі міліонів стан стоїть", мусить з цієї нагоди звучати, як глум.

Після відспівання американського гимну співачкою Лярисою Магун-Гурин та офіційного відкриття свята головою КОУАО, інж. Мих. Шпонтаком, почули ми дуже дбайливо опрацьовану промову д-ра Євгена Федоренка. І хоча була вона довгенька, здавалось, що тривала вона всього кілька хвилин. Яскравим прожектором свого вичерпного докладу освітлив промовець усеціло величаву постать цього галицького Генія.

Сопрано Л. Магун-Гурин, при фортепіяновому супроводі Р. Ларсман, проспівала чотири пісні. Поминаючи чоловічий характер пісні, замість невдалого опусу Я. Степового „Як почуєш вночі", належало взяти перлину Д. Січинського, що її перед Першою світовою війною співали в Західній Україні трохи не на кожному концерті. Інші пісні саме Степового, як „Земле моя всеплодющая мати", чудова „Розвійтеся з вітром" та одноразова Лисенкова „Не забудь юних днів" — очевидно всі до слів Франка — були дуже на властивому місці. „Земле моя" — це гимн на славу української землі-матері і її належить інтерпретувати дуже маєстатичної, ритмічно і одушевлено. Проте ця пісня, як і дві інші, були виконані краще, як колинебудь і денебудь чули ми цю нашу сопраністку. Тільки дикцію треба виправити.

Започаткувала другу частину програми коротка сценка, названа чомусь „Народною в'язанкою". Задум дещо оригінальний, радше експериментальний, танково-деклямаційного пов'язання у виконанні студійців Л. Крушельницької з хореографією О. Ковальчук-Івасівки. Тут хлопці позаглядавши за дівчатами, дівчата за хлопцями (відоме з балету), замість танцювати чи співати, вони деклямують поезії Франка, створені під народнопісенний лад.

У дальшому йшла інсценізація глибоко патріотичної поеми Франка „Іван Вишенський", у виведенні тих же студійців. Постановка була Л. Крушельницької, музика І. Соневицького, хореографія Р. Прийми-Богачевської, костюми М. Шуст. Оформлення сцени належало Т. Гірнякові.

У ролі Вишенського вчиступив, як і перед кількома літами, Аскольд Лозинський, Ігуменом був Юрій Прятка, а поетичний текст виголошували членки Студії.

Інсценізувати поему „Іван Вишенський" не легка та проблематична справа. Коли ж порівняти виставу з-перед літ із цією, то, без сумніву, ця, остання, випала куди краще й успішніше. Особливо трохи не на сто відсотків, покращав у головній ролі А. Лозинський. Тепер він справді старався пережити стрічки вершинної поезії, надаючи кожному слову чи фразі відповідний відтінок чи забарвлення. І це доносилось успішно до загостреної уваги слухачів. Передусім кінцева, розпучлива передсмертна сцена жалю за Україною, чинила глибоке враження.

Коли йдеться про дівчат, то цим разом усі вони в білому стояли великим півколом на сцені, презентуючись гарненько. Їхню дикцію у загальному можна сприйняти. Проте „сь" (український, сміявсь) „ть", головно в закінченнях слова, часто не доходило до слухачів. Дехто натугою голосу не був на височині. З рухами дівочих постатей, що мали ілюструвати і підкреслювати значіння слів чи цілих фраз поеми, була получена деяка морочливість. Часом така дія постатей, як наприклад помахами рамен наслідувати гру морських хвиль, була корисна та переконлива, в інших випадках — не зовсім.

Музики І. Соневицького, що вія її і виконував на фортепіяні, було дещо обмаль. Творила вона, якби китицю різноквіття, де були квітки і добірніші і дещо в'ялі, рідні мотиви і подальші (навіть Бах). В кінцевому хвилюючому драматизмі поеми дещо більше окриленої музичної патетики могло б було ще скріпити та поглибити цілісне враження з інсценізації.

Не могло уникнути уваги глядача, коли в ролі Ігумена Ю. Прятка, що добре виголошував свої стрічки,

(Закінчення на стор. 4)

Анна Власенко-Бойцун

ДІЯНА

Діяна — це мій улюблений верхівець, матуральний дарунок мого батька, весною повного надій, щасливого Божого року 1936. Правда, їй сірій з буйною білою гривою і предовгим білим хвостом було тоді три роки, бо тільки трирічний кінь надавався до їзди верхом (за приписами і практикою мого діда о. Якова Чубатого, який був знавцем плекання коней в Галичині і, мабуть, усіх галицьких священиків, що мали виїздні коні).

Від самого народження лошатка в час великодніх вакацій в 1933 році, воно стало щоденним улюбленцем усієї родини, особливо моїх братів, та й я дуже любила Діяну, гуляла з нею по саду, пестила, чесала, навіть цілувала її рожевий носик та граючі з втіхи ніздря. А яка гарна вона була! Біленька, ніжна, струнка. Вона була не лише моєю іграшкою, і моїм першим обов'язком. Я чесала, і кормила, і пильнувала Діяну. — „Біжи — кричали мої браття брама відкрита, лоша побіжить в село!" І бігала я часто за нею, поки не навчила її бігати за мною. А сталось це припадком. Мама часто посилала мене в город принести ярину, петрушку, моркву чи бурачки. Я брала і ніж, і бляшанку та й ножем стукала в посудину, ніби страшила, бавлючись з лошатком. Вона тоді ставала, стригла вухами і приглядалась, що це я роблю. Коли я верталася з яриною, Діяна обнюхувала, що я несу, і вибирала з бляшанки моркву і хрупала тоненький корінь, а зелений верх кидала мені в руку. Так вона вчила мене, що вона любить і прибігала, коли лише почула дзенькання. Скільки солодкої моркви, весною, літом грушок і яблук, хліба та тістечок зимою, за три роки поїла Діяна з моїх рук, годі сказати. А найбільше любила цукор, що я викрадала для неї з цукорнички. Аж мама сварила! А тато наказував і лякав, що лоша захворіє...

Хоч арабська раса Діяни була дещо сумнівна, бо Сіра — її мама — була звичайним робочим конем, що вміла не лише орати, волочити чи возити гній на поля зимою, але також, коли не було пильної роботи, Сіра вміла рівненько, підтюпцем тягнути легку „біду", візок з одним лише сидженням, коли моя мама їздила до близького містечка, Жидачева, на закупи, чи до дальшого Роздолу над Дністром на ярмарки.

Про народження Діяни ходили різні „сплетні", на які часто натякали, підсміхаючись, але аж по матурі, коли то я стала власницею Діяни, наш фірман, якого мій батько кликав Василій, а всі інші Базьо, розповів мені докладно всю історію.

Одного ранку, коли Василь чистив коні, а я вичікуючи на Діяну запитала його, чи Діяна справді чистої арабської раси? Він, усміхаючись, почав оповідати докладно, як це сталося, закуривши свою гуцульську люльку:

„Бо то, панунцю, так було: приїхав до єгомостя наш пан кулятор і тут до стовпика прив'язав свого Білогоараба, а сам пішов в канцелярію за ділами до вашого татунця. А в саду я пустив Сіру, щоб трохи підпаслась, бо під вечір я хотів підгорнути в городі бульбу, що вже посходила. Кобила тоді саме „літилась" і от той куляторський араб зірвався та й полетів до неї. А я собі далі курив, думав, хай буде арабське лошатко! Тоді той пан кулятор наробив крику, коли побачив через вікно та й кричав до мене. А я собі байдуже. Нехай! А до пана кажу: ідіть самі Відганяйте! Я без зубів не хочу бути, а залицяння тривали собі довгенько! Вже і отець вийшли та й кажуть: ходім, Василій, може як відженемо. А я вашому татові кажу: отченьку, не пхайтесь до коней, коли вони паруються, бо можуть вас побити, а шпиталь аж в Стрию. І минув рочок і Сіра народила біленьке лошатко, чиста лялечка! А я отцеві кажу: От то буде ваша найменша радіти, коли ви їй дасте оцю делікатну лошицю!

Зимою 1937 року на саме Різдво захотілося мені навчити Діяну, щоб вона витягала мене на невелику гірку, яку звали Безеївкою, бо там був гарний лещатарський з'їзд. Зараз після Богослуження вибралася я туди з Діяною верхи, прив'язали лещата й палички до сідла. Гірка була на правому боці річки Стрий, а приходство на — лівому. Можна було, накладаючи чотири кілометри дороги, переїхати через міст, але перейти ріку було лише півтора кілометра, куди я, не роздумувавши, вирушила. Прийшовши до річки, я спершу попробувала, чи лід сильний, пройшла по льоду майже половину річки і вирішила, що Діяну можна туди перевести. Одначе лошиця не хотіла йти. Тоді я взяла її за шлею, погладила по голові і вона ступила кілька кроків, а лід заломився під тягарем коня. Ми обидві опинилися до колін у воді. Вода була студена. Діяна стала дуба й заіржала. Я старалася обернути її до берега, що мені вкінці пощастило, коли я зняла сідло і занесла його на берег. Тоді щойно вона зрозуміла, що ми повертаємося додому. Заламлюючись кілька разів, Діяна вкінці вискочила на беріг. Я скакала теж у холодній воді, що сягала вище колін і з трудом вдалось мені вилізти в мокрих і важких черевиках на коня. Діяна гальопом пустилась додому, а сідло і лещата залишились над річкою. Через кілька хвилин ми були вдома. Василь, на щастя був у стайні.А ви що? Коня ходили купати? Добре, що ніг не поламала! — сварив Василь.

— Біжіть до хати!

Мовчки побігла я до хати. Наша кухарка також сварила на мене: — От тобі вчена, в мороз полізла в воду! — Вона хитала головою і помалу делікатно здіймаючи замерзлі черевики і мокрі скарпетки з синьо-червоних ніг і насмаровувала олієм.

— Іди в свою кімнату і лягай! — наказувала. Пізніше принесу чаю!

— Отець і мати в їдальні — додала. Це буде чудо як скіра не злізе. Не зважаючи на біль, я зайшла до своєї кімнати. Добре, що батьки не бачили! Від того часу я дуже обережно їздила верхи і не пробувала перескакувати через рови. Також я рідше бувала вдома, бо студії вимагали бібліотеки, а Діяна перейшла під команду мого брата, що саме закінчив право і почав адвокатську практику в Жидачеві.

Коли ж розпочалася війна я одна залишилася з батьками і тоді знову була з Діяною, ховаючи її над річкою в кущі верболозу, щоб совєтські вояки її не бачили, бо часто приходили міняти коні, тоді й забрали робочі два коні, а Діяна та Сіра ще залишилися.

На саме Різдво 1940-го року заїхали на приходство два районові партійники, мої знайомі з відділу народної

(Закінчення на стор. 4)

„Найкраща зброя в боротьбі за українську правду"

Минає майже 40 років, відколи почала творитись Енциклопедія Українознавства під проводом і редакцією сл. п. професора Володимира Кубійовича. Без сумніву, це є найбільше культурне досягнення української діяспори по Другій світовій війні.

У п'ятницю 12-го грудня 1986 року, завітав до східньопівденної Фльориди д-р Атанас Фіґоль, найближчий співробітник проф. В. Кубійовича. Він є не тільки співавтором цієї енциклопедії, але й передусім організатором і творцем фінансової бази для її видання.

В своїй організаційній поїздці в Америці д-р А. Фіґоль 14-го грудня 1986 р. зустрівся з українським громадянством у Маямі й Голливуді й у своїх доповідях згадав про дотеперішній пройдений тяжкий шлях творення й видання англомовної Енциклопедії України. Досі, за майже 40 літ, і коштом понад одного мільйона долярів з'явилося друком 15 томів (три томи загальної і 9 томів словникової Енциклопедії Українознавства, два томи англомовного видання під назвою Україна, коротка енциклопедія, і один том із заплянованої в чотирьох або п'ятьох томах англомовної Енциклопедії України). До закінчення, згідно з пляном, протягом 4-6-ти років має з'явитися друком ще один останній том словникової Енциклопедії Українознавства і чергових три або чотири томи Енциклопедії України англійською мовою.

Щоб завершити ці зусилля, потрібні ще фінансові засоби. Тому створено Фундацію Енциклопедії України, яка має базуватися на одномільйоновому фонді.

Тільки з відсотків цієї фундації редакція україномовної Енциклопедії Українознавства і англомовної Енциклопедії України має закінчити цілість цього видавничого проєкту і після того дбати про щорічні чи періодичні доповнення, щоб утримати україномовну Енциклопедію Українознавства вічно живою і актуальною.

„Цілість цієї нашої енциклопедії — сказав д-р Фіґоль у своїй інформаційній доповіді, — це наша найкраща зброя в боротьбі за українську правду, проти ворожих викривлень нашої історії й обмов українського імени по той і по цей бік залізної заслони, за якою перебуває наш поневолений народ на батьківщині"..

Присутні на доповідях у Маямі і в Голливуді задеклярували разом 15,600 долярів, а з того вплатили: Ірина і Микола Ракуші 1,000 дол. (раніше 5,000 дол.); Ольга й Михайло Ковальчуки 2,000 дол.; Теодозія і Борис Дурбаки 1,000 дол. По 250 дол. Юрій Прокопишин, Олександер Левицький; по 100 дол. С. Бульба, Павло Гарматій, Тимотей Гарасим, Василь Гришко, Степан Данилевич, Петро ДеБравн, Богдан Дейчаківський, Ераст Дзюбинський, Роман Дзюбинський, Микола Дудка, Едвард Жарський, Роман Кравців, Осип Сохор; по 50 дол.: Ольга Кузів, Юрій Селяк, Марія Стасюк, Олександра Токе; по 40 дол.: Анна Бойцун-Власенко; по 25 дол.: Соня Микитка.

Збірка продовжується!

Михайло Ковальчук

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ в НЮ ЙОРКУ
136 Друга Авеню, Дім Українського Визвольного Фронту

запрошує на

„ВЕЧІР КОЛЯДОК"
у виконанні всіх присутніх на залі!

при співучасті

Христини Карпевич *(сольо-спів та фортеп. супровід)*
д-ра Романа Осінчука *(„І це й те в 1986-му році")*
Степана Крижанівського *(дещо з репертуару „Гриця Зозулі").*

Вечір відбудеться

в п'ятницю, 16-го січня 1987 р. о год. 7-ій веч.

(Просимо про точність, щоб зайняти місця при столах)

Добровільні датки 5 дол. від особи включають користуванням багатим буфетом.

ФОНД ОБОРОНИ ІВАНА ДЕМ'ЯНЮКА

Сидячи вигідно в хаті й читаючи це оголошення пам'ятаймо, що ОДИН З НАС НЕ МАЄ ЦІЄЇ МОЖЛИВОСТИ!

Простягаючи руку, щоб виключити електричне світло пам'ятаймо, що . . .

Є ОДИН УКРАЇНЕЦЬ, ЯКИЙ ЦЬОГО ЗРОБИТИ НЕ МОЖЕ!

ЯСКРАВЕ СВІТЛО ОСВІЧУЄ камеру Івана Дем'янюка безперервно.

ЯСНЕ СВІТЛО ПРАВДИ ГОРИТЬ у серці Івана Дем'янюка.

Молитви і фінансова допомога є негайно потрібні!
Прохаємо посилати свою пожертву на адресу:

THE JOHN DEMJANIUK DEFENSE FUND
P.O. Box 92819
Cleveland, Ohio 44192

Цей фонд є спонзорований виключно родиною Дем'янюків.

Вступайте в члени УНС

УРЯД ПОРТУГАЛІЇ ВИРІШИВ вернути Китаєві територію Макао в 1999 році, тобто через два роки після того, як Гонг Конґ перейде під юрисдикцію комуністичного Китаю. Макао було португальською колонією понад чотири століття, від 1557 року, коли там поселилися португальські купці. Але в 1976році Португалія визнала Макао „китайською територією, що перебуває під управлінням Португалії".

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ) в ЗСА

у глибокому смутку повідомляє Членів і Українську Громаду, що 25-го грудня 1986 р., в Дітройті, Міш., несподівано упокоївся в Бозі, проживши 60 літ

сл. п.
ЯРОСЛАВ СТАСИК

організаційний референт Центральної Управи ОДВУ, провідний член Українського Національного Руху, визначний громадський діяч

народжений 5-го листопада 1926 р. в Рихтичах, Галичина.

ПОХОРОН відбувся 29 грудня 1986 р. з української католицької церкви Непорочного Зачаття в Дітройті-Гемтремк, Міш., а відтак на цвинтар Воскресіння в Mt. Clemens, Mich.

Родині Покійного висловлюємо глибокі співчуття.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОДВУ

У нашому безмежному горю ділимося сумною вісткою з Рідними, Друзями і Знайомими, що 17-го грудня 1986 р. відійшов від нас несподівано у Вічність в Кергонксоні, Н. Й.

бл. п. інж.
Евген Лукомський

Опечалені:

СТЕФАНІЯ — дружина
ХРИСТИНА — донька
ІГОР — син

•

З глибини нашого серця дякуємо всім, що так численно прибули на похоронні відправи, щоби віддати останню пошану покійному Евгенові.

Щира подяка за квіти, жертви на Служби Божі і громадські цілі, а хористам за прегарний спів під час Парастасу і Панахид.

Сердечне „Спасибіг" провідникам товариств за теплі прощальні слова признання Покійному за довголітню працю для свого народу.

Особливу подяку складаємо Всечеснішому о. Михайлові Харині, пароховї церкви Пресвятої Трійці в Кергонксоні за уділення св. Тайн Оливопомазання, зворушливі слова потіхи в часі Парастасу та Заупокійної Служби Божої і за відпровадження тіла Покійного на кладовище.

Просимо Всещедрого Господа, щоби нагородив Вас всіх обильними ласками за поміч, слова співчуття і розради від першої хвилини нашої тяжкої скорботи.

Вічна, Тобі, пам'ять, а чужа земля нехай буде Тобі легкою!

•

У світлу пам'ять бл. п. Евгена Луковського жертвують на „св. Софію" в Римі:

Ірина Лаврович $25.00
Стефанія, Христя і Ігор Лукомські 50.00

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Дорогого
МУЖА, БАТЬКА І ДІДА

бл. п.
ФЕДОРА ДЕНЕҐИ

буде відправлена

ПАНАХИДА

в катедрі св. Миколая в Чикаґо, Ілл. в суботу, 24-го січня 1987 р., о год. 6:45 ранку.

Залишені в смутку:
дружина — НАТАЛІЯ
син — ПЕТРО з дружиною МАРІЄЮ та дітьми ЛЕСЕЮ і ДЖЕЙНІ
син — СТЕФАН з дружиною ДЖЕЙН та дітьми СТЕФАНОМ і ХРИСТИНОЮ

Ділимося сумною вісткою, що 9-го січня 1987 р. в Ґлен Спей, Н. Й., по довгій і важкій хворобі, відійшов у Вічність на 69-му році життя

бл. п.
ЯРОСЛАВ ГАДУНЯК

Народжений 20-го жовтня 1917 р. в Рудно, Україна

Горем прибиті:

Дружина — РЕНАТА
Син — РОМАН
Донька — ЛЯРИСА
Ближча і дальша родина

Крайовий Комітет Українського Визвольного Фонду в ЗСА

ділиться сумною вісткою з Членами і з Українською Громадою, що 25-го грудня 1986 р. в Дітройті, Миш. відійшов у Вічність, проживши 60 літ

сл. п.
ЯРОСЛАВ СТАСИК

1-ий заступник голови Крайового Комітету Українського Визвольного Фонду, член Екзекутиви ІСНО, член Центральної Управи ОДВУ, визначний громадянин, уроджений 5-го листопада 1926 р. в Рихтичах, Галичина.

ПОХОРОН відбувся 29-го грудня 1986 р. в українській католицькій церкві Непорочного Зачаття в Дітройті-Гемтремк, Міш., а відтак на цвинтар Воскресіння в Мт. Клеменс, Міш.

Глибокі співчуття висловлюємо дружині покійного, дітям і родині.

КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФОНДУ

КОМІТЕТ ТИСЯЧОЛІТТЯ ХРИЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ ГАРВАРДСЬКИЙ ПРОЄКТ, ПІД ПРОТЕКТОРАТОМ СКВУ

щиро дякує нижче названим особам за грошові пожертви на реалізацію Гарвардського Проєкту в тисячоліття хрищення Руси-України:

Список ч. 13

$25,000 — Марія з Тарнавських Крижанівська з синами, д-ром Юрієм і Богданом, на том Гарвардського Проєкту, в світлу пам'ять мужа і батька бл. п. **Михайла Крижанівського.**

$12,000 — Володимир і Вікторія Клос перша вплата на том Гарвардського проєкту (з того $2,000 з дорівнювальним фондом).

$5,000 — Люба Палашевська.

$1,500 — Мирон і Ольга Гнатейко*.

По $1,000 — Іван і Іванна Антоняк з синами, Дмитро Бобеляк, д-р Семен і Ірина Дорощак, д-р Теодор і Міра Залуцькі, Іван Семенович Козачок, Галина і Степан Кочут, Едвард і Олена Мельничук*, Андрій і Емілія Ройовські, Василь і Галя Тхір*, д-р Богдан і Іванна Целевич, Петро і Лідія Яців, Олександер Ярош.

По $500 — інж. Остап Балабан*, Василь і Галина Остапюк, д-р Олександер і Зеновія Серафин*, Володимир Таращук.

$400 — Анастазія і Володимир Псуй.

По $300 — д-р Любомир Гайда (неприйнятий гонорар за виступ на Екуменічному концерті Українських Церков у Дітройті), Іван Гурик.

По $250 — Дмитро Басько, Іван і Варвара Половчак, Марта і Степан Скрибайло*.

По $200 — Роман Борковський, Ірена й Осип Голинські, мґр Надія і Степан Гробельські.

$125.75 — Українська громада в Лорейн, Огайо (сума, що залишилась з видавничого фонду **Однодніівки**).

По $100 — проф. Андрій і Ірена Дзедзик, Мирослав і Павліна Дереш Ярослава і Богдан Зеребецькі, Володимир Ковблянський з дружиною, д-р Володимир Когутяк, Мирослав і Зеновія Кулинич, Стефанія і Ярослав Леськів, Михайло і Нестор Лободяк, Осипа Мазуркевич, Пилип М. Максимонько*, Теодор Мацьків, Зенон і Ізабела Омецінські, д-р Василь і Марія Палідвор, Михайло й Ольга Середа, Микола й Іванна Сиві, Степан Сідлярчук, Мирослав Сольчаник, Т-во Запорізька Січ — Відділ УНСоюзу в Елізабет, Н. Дж. та Іванна Клим з нагоди 75-ліття мужа Ярослава Клима.

По $50 — Анна і Павло Ґут, Степан і Анна Секрета, Микола й Іванна Сиві, о. Ярослав і Олександра Шуст та родина Романишин і родина Шупен з нагоди 91-их уродин визначної громадянки п-ні Софії Гаєвської.

По $25 — Олексій Коновал, Марія Куниця, Константин і Євгенія Степові, Марія Турко, Емілія і Михайло Цяпка

СПИСКИ ПООДИНОКИХ ВІДДІЛІВ КТХРУ

Балтимор, Меріленд:

Вітенко Роман — $200, Зелінський Юрій — $100, Гаюк Гліб і Зірка — $50, Мудрий Петро і Галина — $100, Мулькевич Марія — $500, Об'єднання „Самопоміч" — $100 (в пам'ять Василя Беня), Сушко Володимир і Ольга — $50, Совган Ярослава — $500, Пересада Володимир і Михайлина — $200, Улянович Роберт і Марія — $50, Федарчик Джан — $25, Хархаліс Тарас і Таня — $150. (Список переслав п. Семен Михайлишин).

Вашінґтон, Дистрикт оф Колюмбія:

Дон і Ляриса Фонтани — $50, Марта і Ростислав Хомяки — $100, Єлисавета Іванів-Джонс — $50, Валя Лімонченко — $100, Стефан і Люба Процики — $500, Ада Кулик — $250, Марта Перейма — $150, Ігор і Тамара Вітковицькі — $100 (Список переслала п-ні Марта Мостович).

Гартфорд і околиця, Коннектикат:

Стефанія Балко (в пам'ять сл. п. д-ра Осипа Кебуза) — $25, Стефан і Катря Оприско — $25, Андрій Рудик — $100. (Список переслав інж. Андрій Рудик).

Ню Бранзвик-Менвіл, Н. Дж.: (список ч. 2)

Павло Савка — $500, інж. Лонґин і Віра Старух — $150*, Михайло й Анна Хомут — $250, Микола Дармохвал — $250, по $200 — о. Павло і Віра Лабінські, Володимир і Софія Колтовські, Володимир і Марія Серна; по $100 — проф. Володимир і Мирослава Стойки, д-р Теодосій і Дарія Самотулки, Христина Павляк, Петро й Олена Папроцькі, Ірена Т. Ріжко, інж. Петро й Оксана Бокало, Василь Бойко, Ольга Дармохвал, Ілько Сідун. (Список переслав інж. Дамян Ґеча, Голова відділу)

Ню Бранзвик-Менвіл, Н. Дж.: (список ч. 3)

Анна Литвин — $200*; інж. Дамян і Лідія Ґеча — $400*; інж. Дмитро й Олександра Демедюк — $250; Михайло Луцик — $250; Роман і Стефанія Старожитник — $200; Ірена і Северин Старожитник — $200; Марійка Ґеча — $200; д-р Богдан і Романа Ракочі — $200; Михайло і Катерина Кузів — $150; інж. Данило Л. і Маґдалина Хромовські — $125*; Степан Захарко — $100; Володимир і Христина Зарицькі — $100; Іван і Кляра Яцинич — $100; Михайло й Анна Герман $100; Тереса Шевелей в світлу пам'ять мужа бл. п. Луки Шевелея — $100 (Список переслав інж. Дамян Ґеча, Голова відділу)

Голливуд і околиця, Фльорида:

Дмитро Ґрамяк — $500; по $100 — Петро ДеБровн, Леонід Гурак, о. Степан Біляк, Василь і Галина Грішко; Осип Головацький — $300, Надія Лотоцька — $20, Ніна Николенко — $50. (Список переслав Михайло Ковальчук)

Парохія св. Николая в Кентон, Огайо:

д-р Ярослав і Лариса Музичка — $100, Анна й Іван Бик — $50. Володимир і Катерина Пацула — $30; по $20 — д-р Богдан Панасюк, Микола Босий, Богдан Маланій, Петро Бабич, Іван Коваль, Онуфрій Цуняк, Василь Содук, Петро Сахаревич, Іван Іваницький, д-р Іван Зварун, Анна Домчак, по $15 — Володимир Бабійчук, Іван Фінковят; по $10 — Мирон Пацула, Петро Ґулзовський, Марія Допілка, Михайло Бурий, Евдокія Бандурка, Андрій Процик, Іван Демчишин, Анна і Стефан Гаврилюк, Марія Опришко; по $5 — Михайло Мельник, д-р Іван Скала, Ядвига Харліковська, Андрій Стрихальський, Василь Бандурка, Стефан Ґудз, Іван Глинський. (Список переслав о. Володимир Волощук. Збірщиками були — Іван Іваницький і Іван Фінковят).

Філядельфія, Па.: (список ч. 11-3-4)

Петро Мотрук — $100; Борис Чайковський — $50; Марія Шумська — $60; Марія Скіра-Марусяк в пам'[illegible] бл. п. Осипа Марусяка — $1,000; Богдан і Марія Мізак — $1,[illegible]; д-р Євген і Марія Новосад — $1,000; інж. Богдан і Христина Турченюк в пам'ять бл. п. Христини Міць — $100. (Список переслала Марта Шиприкевич, Скарбник відділу).

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

Вшановуючи пам'ять дорогих осіб на реалізацію Гарвардського Проєкту Тесячоліття пожертвували

В пам'ять батьків **бл. п. о. Ярослава і Любови Кобринської Княгиницьких:** Ігор і Рома Княгиницька Гайда — $2,000.

На нев'янучий вінок на свіжу могилу мужа **бл. п. Мирослава Богдана Куцика:** Олена І. Куцик — $1,000; о. Августин Породко — $100; Варвара і Лев Антальфи — $25.

В першу невимовно болючу річницю смерти найдорожчої доні **бл. п. Лідії Шуль Богдан:** мама Віра Шуль — $1,000.

В пам'ять мужа **бл. п. проф. д-ра Михайла Дудри:** Дарія Дудра — $1,000.

В пам'ять і в другу річницю смерти мужа **бл. п. Івана Одежинського:** Лідія Одежинська — $1,000.

В пам'ять **бл. п. д-р Марії Анни Мирослави Бористен-Ткач:** муж Роман Бористен-Ткач — $1,000; д-р Осип і д-р Лідія Оришкевичі — $100. Т-во Українських Інженерів, відділ в Бостоні — $50; Арета А. Полянська, Марія Чучман - по $25.

В пам'ять **бл. п. Володимира Романовського:** дружина Наталка Романовська —$1,000; Василь і Ольга Корж, д-р Дмитро і Дарія Кострубяк, Ірина і д-р Роман Кострубяк, Петро Григорович, Іван Хай — по $50; д-р Никола і Слава Пасічуки — $40; Оксана Калиновська — $30, д-р Омелян Дерій, Остап Садовий, д-р Андрій і Лідія Лемішка, мґр Мирослав і Анна Зобнів, Семен і Софія Михайлишин, Лев і Ґертруда Подоляк, Уляна Стек, Остап і Анна Стельмах, Мирослав Роговський, Іван Тащук, Юрій Подоляк, Тарас Хархаліс, Джеймс і Марія Олівер, Ярослава і В. Джонсон-Зелинська, Дора Хариш, Юрій Зелинський — по $25. Іван Шморгун, Роман Стельмах, Стефан Басараб, Анна Самутин, Раіса Зелинська, Анна Поліщук — по $20

Ольга і Володимир Сушко, Евген і Валя Снігура, Марія Мулькевич — по $15, Іван Малко, Марія Хархаліс, Василь і Стефанія Татчин, Людмила Хай, Марія Іващенко, Лідія Чумак-О'Ніл, Емілія Шавала, Володимир Бойко, Володимир Ганас, Теофіль Попович, Ярослав і Лідія Швяк, Михайло і Марія Захарків, Василь Будко, Н.Н. — по $10; Надія Возна, Феденко Анна Прийма — по $5. (Список переслав Евген Снігура)

В сороковий день смерти сестри **бл. п. Ірини Цюк-Ольхової:** Ярослава Цюк — $500*

У світлу пам'ять батьків **бл. п. Наталії і Стефана Ходновських:** Нестор Ходновський — $500

В пам'ять чоловіка **бл. п. Богдана Карпевича:** Марія Карпевич — $500

В пам'ять тети **бл. п. Лесі Кивелюк:** Роман і Дарія Кивелюк — $200.

В пам'ять дорогого приятеля **бл. п. інж. Мирослава Хроновята:** д-р Надя і д-р Всеволод Сороківські — $100.

В 30-ту річницю смерти батька **св. п. Олекси Іваночка:** Оксана і д-р Леонід Мостовичі — $100

В пам'ять св. п. **Володимира Бородайка:** Корнель Олександра Бородайко — $100.

В пам'ять батька **бл. п. о. Олексія Ненадкевича:** Микола і Діоніза Ненадкевич — $75*.

Замість квітів на могилу **бл. п. Евгена Карпяка:** д-р Роман Граб — $50.

Замість квітів на могилу **бл. п. сенатора Павла Юзика:** Володимир і Дарія Ломницькі — $40.

У світлу пам'ять **професора Августина Штефана:** бувші учениці Академії Пресвятої Покрови в Стемфорді, Ольга Лар Сусла — $40, Деонизія Палажій Брочинська — $34 Рома Княгиницька Гайда — $36, Наталка Палідвор Соневицька — $30.

В пам'ять **бл. п. Серафини Рокшинської:** адв. Стефан Іванчук — $30.

В пам'ять **св. п. Володимира Лодинського:** Надія Лодинська — $25.

В пам'ять **св. п. Стефана Рогатинського:** інж. Олександер і Анна Пришляки — $25.

Замість квітів на могилу **св. п. Освальда Соммерс:** Семен і Софія Михайлишин — $20.

Замість квітів на могилу **св. п. Магдалини Гурко:** Стефан і Люба Іванчуки, Петро і Дарія Басалик — по $25, Ярослав і Стефа Іванчук, Ірена Новицька, д-р Марта Новицька-Стедл — по $20.

ПРИМІТКА. Дякуємо Вельмишановним — В. і В. Клосам, М. і О. Гнатейкам, Е. і О. Мельничукам, В. і Г. Тхір, інж. О. Балабанові, д-р О. і З. Серафинам, М. і С. Скрибайлам П. М. Максимонькові, інж. Л. і В. Старухам, А. Литвин, інж. Д. і Л. Ґечам, інж. Д. і М. Хромовським, Я. Цюкові, М. і Д. Ненадкевичам за використання програми дорівнювальних фондів їхніх працедавців. Заохочуємо всіх, що затруднені в підприємствах, які практикують програму MATCHING GIFTS, враз із своєю пожертвою (чеки треба виписувати на HARVARD UNIVERSITY — UKRAINIAN STUDIES а в примітці вписати MUC) прислати теж аплікації на дорівнювальну вплату. Такі формулярі можна одержати в канцелярії працедавця.

Збіркова акція продовжується

Всі чеки просимо виписувати на:

Ukrainian Studies Fund M.U.C.

(M.U.C. означає MILLENIUM OF UKRAINIAN CHRISTIANITY)

Пожертви просимо висилати до кредитівки в Ню Йорку на адресу:

Self Reliance (NY) Federal Credit Union
108 Second Avenue
New York, NY 10003

або

до канцелярії Комітету на адресу

Millennium of Rus'-Ukraine Christianity Committee
63 Fourth Avenue
New York , NY 10003

За Комітет

Д-р Степан Ворох
Голова

Володимир Баранецький
Фін. [illegible] референт

Відбулися Загальні збори Відділу УАКР у Кергонксоні

Кергонксон, Н. Й. (Р.Б.) — Тут в суботу, 20-го грудня 1986 року, відбулися в церковній залі св. Трійці в пополудневих годинах Загальні збори місцевого відділу Української Американської Координаційної Ради, якими провадила президія у складі: мгр Сильвестер Мартюк, голова і Лідія Яців, секретар.

Після прийняття порядку нарад і протоколу з попередніх зборів звітували члени Управи. Із звіту голови д-ра Олега Волянського присутні довідалися, що діяльність відділу проходила у двох аспектах,а саме: в місцевому і поширеному, тобто на терені стейту Ню Йорк, і на крайовому. У місцевій діяльності було відзначування важливих подій з нашого минулого, підготовлювання традиційного „Українського Дня" та координування співпраці більшости місцевих товариств та організацій, включно із розривково-товариською діяльністю автоматично функціонуючої „Бесіди". Якщо мова про крайову працю — це участь у першій Конвенції УАКРади, у зборах Політичної Ради УАКР та в Крайовому комітеті для відзначення Тисячоліття Християнства в Україні та співпраця з організацією Американці в Обороні Людських Прав в Україні. Співпрацюючи з іншими організаціями та церквами, управа ініціювала або брала участь у підготові концертів та ширших сходин для відзначення річниць 22-го січня, Т. Шевченка, Першого листопада, УПА, президента Карпатської України о. Августина Волошина та Святі Героїв і жалобному концерті, присвяченому бл. п. Патріярхові Йосифові в річницю смерти.

Дохід з імпрез призначено на різні національні цілі, зокрема на товариство Американці в Обороні Людських Прав в Україні і на оборону Івана Дем'янюка та українського імени.

Члени Управи інтервенювали у справі навчання про голодовий ґеноцид в Україні в школах стейту Ню Йорк та відбули нараду в Олбані із стейтовими асамбліменом В. Лікаром та представником стейтового сенатора Чарлза Кука у цій справі. Управа також інтервенювала у багатьох інших справах, у Президента ЗСА, у членів Уряду, у федеральних сенаторів та конгресменів у справі створення Конгресової комісії для дослідження українського голодового голокосту в 1932-33 роках, в справі українських дисидентів, зокрема членів Української Гелсінкської Групи та українських церков за залізною заслоною, в обороні Йосифа Терелі. Управа та її поодинокі члени писали листи в справі совєтських свідчень, що ними користується Бюро Спеціяльних Дослідженъ (ОСІ) створене Конгресом на пропозицію лівої конгресменки з Ню Йорку Елизабет Голцман; у справі знеславлювання українського імени, в справі радіо „Голос Америки", в справі М. Медведя й інші. У співпраці з відділом організації АОЛП в Україні, що охоплює Олбанську округу зорганізовано віче в справі Дем'янюка і зібрано на його оборону біля 2,000 дол. В рамках діяльности „Бесіди" відбулася зустріч з головою Товариства Єврейсько-Українських Зв'язків Яковим Сусленським, а також авторський вечір поетеси Віри Вовк, яка відвідала нас з далекої Бразилії. Управа відділу зорганізувала поїздку автобусом до Вашінгтону 16-го вересня 1984 року, де наші громадяни взяли участь у маніфестації проти російщення України та з нагоди посвячення пам'ятника Тарасові Шевченкові у 20-ту річницю, а в днях 18-20-го 1985 року влаштували поїздку для 13 делегатів з нашого відділу на Першу Конвенцію УАКРади у Філядельфії.

Звітували ще також інші члени управи: секретар Зеня Ковальська , скарбник Данило Слободян і кореспонденційний секретар д-р Роман Барановський.

У висліді проведеної дискусії над звітами уділено на пропозицію Контрольної комісії абсолюторію уступаючій управі.

Переобрано нову управу в такому складі: д-р Олег Волянський — голова, проф. Володимир Бакум — заступник голови, Зеня Ковальська — секретар, Данило Слободян — скарбник разом із Володимиром Берізкою, д-р Роман Барановський — кореспонденційний секретар, Володимир Квас — референт зовнішніх зв'язків разом із Стефанією Гаврилюк і Уляною Крижанівською. До Контрольної комісії увійшли: Ярослава Ціханська — голова, Дарія Хухра і Дмитро Стасюк — члени.

Після зборів члени і учасники гуторили ще при чайку і солодкому.

СССР...

Закінчення зі стор. 2

ба ствердити факт, що діяльність поодиноких осіб у всіх ділянках згаданих вгорі існувала в СССР від найдавніших часів. Та все таки принаймні формально вона була нелегальна і тому до значної міри обмежена. Тепер вона набере широких розмірів.

З яких причин цю реформу переведено? Щоб приспішити економічний ріст і економічну силу СССР, щоб приподобатись консументам, цебто населенню, чи щоб запобігти протестам, неспокоям, а то й революції? Та третя можливість є найбільш правдоподібна. Уряди СССР не були сліпі. Вони знали, в якому жалюгідному стані знаходилась і знаходиться їхня економія. Вони теж знали, що ділось у Мадярщині і Східній Німеччині, і вони проти того не дуже протестували. А це значить, що з ідеологічного штандпункту ніщо їм не перешкоджало в тому, щоб таку реформу перевести багато скоріше. Та вони теж дуже добре знали, що існуюча економічна структура була могутнім засобом для всеобіймаючої політичної контролі населення, а зокрема контролі неросійських народів, і тому вони старались затримати її так довго як могли.

Цієї реформи не можна порівнювати з Новою економічною політикою (НЕП). Ленін заініціював НЕП у 1921 році з огляду на жахливі економічні спустошення, що їх спричинив так званий „воєнний комунізм". Наприклад, в тому році прийшов спад продукції фабрик і копалень до 20 відсотків, продукція бавовни до п'ять відсотків, а площа сільськогосподарської землі до 62-ох відсотків в порівнянні з останнім передвоєнним роком. Та Ленін виразно пропонував НЕП як тимчасову розв'язку. Багато партійних діячів, Троцький, Зіновєв і Сталін — були противниками НЕП-у.

Теперішню реформу теж викликала наростаюче незадоволення населення. Та вона не тимчасова і в тому основна різниця між НЕП-ом і теперішнім законом. У політичному проводі країни під сучасну пору є багато людей, що хотіли б затримати стару систему, та вони не мають сили для того, щоб дати собі раду і незвичайно широкопоширеним незадоволенням. Завдяки реформі, позиція теперішнього уряду СССР стане сильнішою, та мабуть не надовго. Французи кажуть, що апетит приходить тоді, коли людина закоштує їдження. Подібна реакція незадовго зачнеться у СССР. Того роду реакція не залишиться без наслідків на стабільність політичної системи Совєтського Союзу.

Посвятили...

(Закінчення зі стор. 1)

Зустріч з Владикою Антонієм, привітання і сонце, після кількаденної непогоди, надали особливої радости людям.

Винайнятий храм був повний вірних і гостей. Прийшли не тільки члени місцевої православної парафії, але й українські вірні католицьких церков і гості з сусіднього Балтимору.

Владика Антоній в своєму пастирському слові з амвону підкреслив той факт, що ця церква носить ім'я Апостола Андрія, а це має велике символічне значення. Апостол Андрій благословив київські гори, з яких мало засяяти і розійтися на сході Европи Боже світло, так і цей храм, побажав Владика, хай розповсюджує духове надхнення по всій цій країні.

Далі, у виголошеній під час Літургії проповіді Владика Антоній привітав віру парафіян, їхнє бажання мати власний храм і їх рішення вшанувати цим храмом пам'ять жертв чорнобильської катастрофи. Він також закликав не обмежуватись зовнішніми формами Богопоклоніння чи обрядовою стороною в житті парафії, а постійно дбати про безперервний духовний зріст у Христі. Вказуючи на шляхи духовного розвитку, Владика Антоній зацитував слова Апостола Павла про трудноші, яких зазнаватимуть християни на своєму шляху зростання у Христі: „Нелегко буде і вам ...але з Вами Христос, і з Ним досягнете своєї мети".

Після Літургії відбулось посвячення наріжного каменя нового храму. За цією урочистістю стежили не тільки прафіяни, але й об'єктиви двох телемереж, 5-го і 9-го каналів.

Того самого дня, по десятій вечора, канал ч. 5 показав кадри з посвячення наріжного каменя, а також інтерв'ю з Олею Масник і Марійкою Кулій та Владикою Антонієм.

Після відчитання молитви освячення, у короткому слові з цього приводу, Владика Антоній також поінформував, що з наріжним каменем буде вмуровано грамоту про те, хто, коли і за чийого духовного керівництва побудовано цей храм, та що вмурується також грудочки землі з могили Тараса Шевченка і з берега річки Йордан, яке тече Святою Землею, де народився і виріс та проповідував Ісус Христос.

Святкування продовжились святковим бенкетом у головній залі місцевого готелю Голідей Інн. Участь взяли, знову, не тільки парафіяни, але й гості з сусідніх українських католицьких і православних парафій, з Балтимору та з інших ближчих і дальших місць, навіть з Канади.

Під час бенкету представник Білого Дому д-р Богдан Футей прочитав привітання від президента Роналда Регена.

Привітавши Митрополита Мстислава і парафіян церкви св. ап. Андрія Первозванного з нагоди посвячення наріжного каменя, президент Реген звернув увагу на той факт, що віра в Бога і свобода релігії, це — наріжні камені нашої республіки. Творці нашої держави, зазначив Президент, завжди пам'ятали слова псальмопівця „Якщо Господь не побудує дому, то марно трудяться ті, що будують його". Сьогодні, молитва і віра, продовжував Президент в листі, продовжують бути могутніми силами американського життя, а ми маємо в Богові могутнє джерело нашої сили. Нехай стародавня віра ваших батьків далі спрямовує вас, зокрема, коли ви намагаєтеся здійснити волю Божу. Щасти Вам Боже!" — закінчив свій лист президент Реґен побажанням українською мовою.

Майстер церемонії, заступник голови Управи парафії Віктор Кулій, мав як кажуть, „повні руки". Виступили представники багатьох організацій. Більшість з них склали пожертви на будову нового храму. Жертвували на цю ціль також гості та парафіяни. Зібрано було понад 62.000 дол.

Зі словом порадою та привітанням виступив також Владика Антоній. А після нього, зробивши спочатку короткий екскурс в минуле парафії і подякувавши своїм попередникам, які поклали ґрунт теперішньому будівництву, присутніх привітав настоятель о. Г. Подгурець.

Під кінець бенкету, в мистецькій частині, виступила відома в ЗСА та інших країнах поселення українців у світі оперна співачка Галина Андреадіс. Під акомпаньямент піяністки Дарії Теліжин виконала „Журавлі" — слова А. Малишка, музика Г. Майбороди, та „Любіть Україну" — слова В. Сосюри, музика М. Фоменка.

Після сольоспівів з художнім читанням виступив Микола Францюженко. Він прочитав поему раннього Павла Тичини „Золотий гомін".

На закінчення короткої концертової частини виступила піяністка Д. Теліжин. Вона виконала „Ля Леджеріцца", концерт-етюд номер два Франца Ліста.

Бенкет закінчився розіграшом льотерії на Будівельний фонд храму, відповідальною за який була Орися Новаківська.

Можна тільки побажати успішного закінчення побудови нового храму на Славу Божу!

Торонтонська...

(Закінчення зі стор. 1)

ці пересуди відносно українців у Канаді. Обидві Церкви уважали своїм священим обов'язком „християнізувати" й „цивілізувати" нових імігрантів при помочі поширеної сітки місійних шкіл та шпиталів, які вони закладали серед скупчень українських поселенців на преріях.

Їхньою метою було „спасіння" через асиміляцію та прийняття імігрантами дрібно-міщанських вартостей. У своїй науковій праці д-р Олендер вперше подає глибоку аналізу цього малозначного аспекту в ділянці українознавчих студій.

По-докторською стипендією, яку названо іменем попереднього генерального губернатора Канади, Едварда Шраєра (1979-1984), завідує Катедра Українознавчих Студій при Торонтонському Університеті. Починаючи з 1988-89 академічного року, ця стипендія буде призначуватися кожного другого року в сумі 10,000 дол.

Діяна...

Закінчення зі стор. 2

освіти і запропонували купно коней, Діяну та Сіру за п'ять тисяч рублів. Я, одначе, не погодилася, хоч батько хотів продати, бо саме тоді наклали новий податок т. зв. „культзбір", щоб матеріяльно знищити священиків. А через кілька днів прийшли два військові старшини і забрали коней, даючи лише посвідку на 500 рублів.

Але моя Діяна вернулась до мене 23-го червня 1941 року, коли наступала німецька армія. Вона гальопом пригналась зі шляху з малою гарматкою на візку на подвір'я, бо брами вже не було, та й хотіла ввійти до стайні, але колеса, зглядно вісь була ширша як двері. Вона заіржала, подібно як колись на льоду. Вибігла я з хати, батько і мама за мною. Ми скоро випрягли Діяну та почали котити гарматку вниз до річки і кущів верболозу, а Діяна за нами і прямо туди, де я її колись переховала. Мама моя мітлою закривала снігом сліди коліс на подвір'ю, коли приїхав вершник, питаючи чи не бачила білого коня, але не шукав і не заходив у стайню, мабуть, не мав часу шукати.

Ще три роки прожила Діяна з нами на приходстві аж до другої совєтської навали в 1945 році. А потім пішла з братом в підпілля. Обоє загинули. Коли і де, ніхто не знає.

А я все ще пам'ятаю, скільки радости, щоденної втіхи принесла мені біленька моя Діяна.

Лейбористи...

Закінчення зі стор. 2.

запевняли, що секретар Вайнберґер не говорив від імені американського Уряду.

Та насправді, в Білому Домі і в Пентагоні, були рішення, що пропозиції англійської Лейбористської партії є поважною небезпекою для західніх союзників, та що треба їх поборювати, або бодай виявляти їхню шкідливість.

Під час нарад конференції лейбористів виявився сильний протиамериканський дух. Кожні зневажливі вислови відносно Америки й американців були голосно оплескувані; натомість, на кожну згадку про совєтські війська в Афганістані панувала кам'яна мовчанка. Дехто з лейбористських делеґатів волів би, щоб Англія була союзником комуністичного бльоку; інші були невтральні; а майже всі були сліпо проти атомової зброї.

Англійську Лейбористську партію тепер так сильно контролюють ліві, що вона на ніщо інше не погодиться, тільки на однобічне роззброєння.

Старші провідники Лейбористської партії, які були раніше членами уряду, і які вірно придержувалися приписів оборони Заходу, не мали жодного впливу на хід нарад конференції. Коли Дейвид Гілі, колишній міністер оборони і партійний дорадник для закордонних справ, висловив свої критичні завваги відносно такої постави конференції, то його закричали: „Забирайся геть з трибуни, не плети дурниць!".

Для ще більшого затемнення непевности майбутнього Англії виявилося, що також на конвенції англійської Ліберальної партії, проголосовано постанову за одностороннім атомовим роззброєнням, замість „оборони Европи", запропоновану її партнером, Соціял-демократичною партією.

Отже тепер заіснувала в Англії така небезпечна ситуація, що тільки єдина Консервативна партія залишилася вірною для оборонної політики, яка задержала мир і свободу для Західньої Европи напротязі сорок років.

Питання оборонної політики напевно буде головною справою в майбутніх англійських парляментарних виборах, і, треба сподіватися, тому що більшість британців не є прихильниками одностороннього атомового роззброєння, не є пацифістами, ані не є протиамериканцями, тому можна передбачувати, що переможе англійський розсудок і при владі далі залишаться консерватисти. Але чи переможе?

Вислід наступних парляментарних виборів в Англії, під сучасну пору, є великою загадкою.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 25-го СІЧНЯ 1987 р.

Рочестер, Н. Й. Місячні збори 217-го Відд. Б-ва св. Йосафата, о год. 2-ій по пол. в школі св. Йосафата. Секретар буде збирати вкладки від год. 1:30. В програмі заприсяження новобраних урядників і перекуска. — К. Шевчук, поч. предс., С. Васьків, предс., С. Приймак, секр. С. Мартинюк, кас., Д. Марґолич, гол. К. К.

На прославу...

(Закінчення зі стор. 2)

стояв перед старим Вишенським зі своїм обличчям „зеленого" молодця. Якенебудь гримерування чи, як у нас казали, „характеризація" були конечні.

У загальному, однак, те чого не доставало самій постанові, заступало успішно глибоко зворушливе, патріотичне і геніяльне слово поета, про обов'язкову, вічну любов до рідної України й вистава мала зовсім сприємливий успіх.

Національним гимном заспіваним піднесено всією громадою, закінчено це рідкісне і потрібне свято.

● РОЗШУКИ ●

Прошу когось з родини РОМАНА ІВАНЧИШИНА, котрий працював маґазинєром в готелю Вальдгайм в місті Бад Віріздгофен, Баварія зголоситись до:
Василь Кушнір
6526 Crescentville Rd.
Philadelphia, Pa. 19120